

KORA

IVAN KUNŠTIĆ

SADRŽAJ

MATRICE	5
S ove strane	6
Put	7
Astronomija	8
Vrijeme	9
a Poem	10
NERAVNINA	11
Ulica	12
Geometrija	13
Rastersko nebo	14
Libela	15
Recept	16
HALL	17
Rekla si	18
Prepisano	19
Obrazac	20
Hod	21
Grafit	22
Kalendar	23

Metafora	24
Igra	25
Bezimena	26
Tromost	27
 BOLESTI	 28
Basna	29
Rebus	30
San	31
Otuđenje	32
Epidemija	33
Dlanom	34
Raspršen	35
Izum	36
 MAPA	 37
Gold	38
Veliko	39
Tajna	40
Slike	41
Niz	42
Black	43
Nepovratno	44

Dijete	45
Površina	46
Izgubljena fotografija	47
IZUMI	48
Panorama	49
8 1/2	50
Silence	51
Nešto	52
O autoru	53
Impresum	54

MATRICE

S OVE STRANE

U početku nije bilo ničega, riječi su lebdjele.
Samo neujednačena zemlja koju smo danima
ravnali. Potom su drugi donosili kamen,
spremajući ga u male kutije, usitnjavajući velike.
Vjetar je jačao sa sjeveroistoka prekrivajući
sve jesenjim lišćem. Poznate knjige
nisu nam otkrile jesu li ovo jedini putovi
do kojih dopiremo unatoč svemu.

PUT

Nekada su na ovom području vladali požari
i svuda oko nas bila je spaljena pusta zemlja.
Orao je bio sveta ptica rimskih legionara.
Vjerovali su da može izazvati grmljavinu i munje,
polako usnama prizivali nepromijenjene molitve
u rukama držali svoj preostali zemaljski san.

ASTRONOMIJA

Čitao sam u novinama
o Kopernikovoju lubanji,
i tome kako
je pronađena negdje,
odvojena
od njegova tijela.
Možda, i moje tijelo,
jednom pronađu drugi
u zabačenoj slavonskoj ravnici,
a lubanju ostave
kao dio neke beskorisne predstave,
ako nastavim ovako presipavati
tuđe sustave u pjesme, a
pjesme u sasvim
dotrajale rečenice.

VRIJEME

Potrošio sam desetak sati
života na gluposti, da poput
Wachowski Brothers napravim
trilogiju ni o čemu.

Pisao note za filmsku glazbu,
spaljivao obnovljene scenarije.

U predahu, između,
prisjećao se
onih uljepšanih godina,
dok si tugu
tkala, zaljubljena u tamu,
smrt i bolest.

A POEM

Skačem iz reda u tekst,
pokušavajući ga izostaviti
iz dalekih obrazaca Proppovih
bajki. No koliko te god
čuvao od stare i sigurne
matrice, uspijevam mijenjati
prazninu kao iskaz i zaostale
dodatke. Ne nalaziš se
u tvorbi, ali sklanjam te,
kroz iskustva jezika u
prilagođene mu govore i
jednu potpunu, tihi metaforu.

NERAVNINA

ULICA

Ova pjesma nikada ne će postati velika, kao
ni album koji sam davno zakopao, kazuje mi
sad pa ga izvlači iz pepela i zemlje, otpuhujući
mješavine sjećanja, starih priča i svoga
dvorišta. Kuće u kojoj sam kao dijete provodio
sate ispitujući ga kamo je nestalo ovo
more i ribe što su se taložile bježeći kroz
nekadašnju travu i šiblje ne znajući da će jednom
postati samo naslage u sjevremenskoj ravnici.

GEOMETRIJA

Igram se jezikom.

Čovjek, zemlja, nabrajam,

zrakoprazan prostor, hlače, kažem,

u boji, i tako počinjem.

Popunjavam slog, papir,

svoju sobu, fakultetsku učionicu.

Razlažem ih na imena i krugove,

na vodu i anorgansko,

kao i onu kuću pored,

reći ćeš, koja se svija

da je razabirem

kao gdje i nikada.

RASTERSKO NEBO

Sjedim na prozoru 21. kata.
Dizalo se polako uspravlja
i slučajni prolaznici ulaze unutra izvana.
1, 2, 3... 19, 20, 21,
jednolično odbrojavam zvukove
što dolaze s intercoma.
Preslušavam telefonsku sekretaricu.
Poruke krhko odzvanjaju sobom
gaseći žeđ vodenih riječi.
Tvrđi pokreti tijela usitnjavaju prostor.
Izvan ovih silikonskih zidova, kažeš mi,
grad se poigrava prenosivim slikama
sve dok ti sjediš u mraku
sam i otvoren.

LIBELA

Pišem pjesme lijevom rukom
razmišljajući o uravnoteženosti
teksta. Dešnjak sam, i
simuliram to stanje,
ne suosjećam s njim.
Borim se protiv holograma
rečeničnog niza,
mijenjanja subjekta u objekt,
sebe u bestežinsku formu.
Ne objašnjavam pripadnost,
sjećam je se po izgledu, karakteru
i sasvim određenoj zbrci vremena
kojoj trenutno nedostajem.

RECEPT

Za ovu poeziju
postoji u začaranoj kuharici
gdje prebivaju
rašćupane vještice i
jednoroz
čuvaju
vjerodostojnost
običaja, certifikate navika
kakve povremeno pronalazim
u knjigama, kaže,
dok u bakreni kotlić odlaže
odmjerenu količinu začina, a
na stol pored
svoj metalni ključ.

HALL

REKLA SI

Kraj bi trebao biti ako ikada
u svojim poetskim tekstovima
napišeš da nigdje ništa ne postoji.

PREPISANO

Iz druge knjige,
tamo gdje
u limove slažeš
nepravilno
raspoređene kolače,
ubijaš vukove i lovce,
mrvice prosipaš,
a krovove kuća
spremaš u
razigrane bojanke,
pa kao slikovnice
prodaješ.

OBRAZAC

Ona se okreće i uzima olovku
praveći se da ne osjeća kako
bi ova pisana igra mogla
prerasti u nešto,
dugotrajan kemijski proces,
kojim će tihe priče zapisivati na
bezbroj jezika.

HOD

Odavno već, kao da kažeš
ne mogu, izmišljene stvari
ostavljaš pored sebe,
i na promrzlim pločicama
govoreći
ulaziš tiho,
zelenim načinom.

GRAFIT

Više uopće ne primjećujem
pojmove koje mi pokušavaš
objasniti oživljavajući
svoju sporu prošlost
različitim obredima
kulturama
za koje već danima znam
da ih kriješ pod rukama
kao sitne modele.

KALENDAR

Ponekad me tvoje tijelo
upozorava na datume,
područja
gdje bih trebao prekriziti
imaginaran broj
kada ću se
pridružiti propadanju,
ispuniti
ovu prazninu u rahlom humusu,
crnici što me tjera dopisivati
zajedničku prašinu.

METAFORA

*Svi znaju da je mjesec
napravljen od sira.*

Zašto si onda donijela
to punomasno mlijeko,
da ga iznova prelijevamo?

Iz posuda u ograničen
prostor hlapi tama.

Ono što je već bilo u
ovome nepomičnom krajoliku
ostaje zakopano,

uronjeno u bezbojne ambalaže,
a plastična narječja

kojima pripadaš,

trajno mijenjajući ih,

vremenom postaju niz

u napomenu spremljenih detalja.

IGRA

Katkada

o onome što bih želio
govorim malim slovima
i svi otisci koje ostavim
postaju samo troma
pamučna svakodnevica.

BEZIMENA

A onda
silurskom noći
svjetlost prolazi
smrskana u valove
i opuštenim kolnicima
odjeveni u žuto hodaju gradovi.

TROMOST

U tebi, kao igla
zarivena u vlažan snijeg,
u brašno,
voodoo lutku,
u čovjeka koji je naučio
smijati se.

BOLESTI

BASNA

Anici

Sjedim kraj kreveta i čitam
poeziju, koju, rekla si, ne voliš.
Ljubavna je, pa ti prepisujem samo
dijelove. Gladim te po kosi, rukama.
Ne sjećaš se kemoterapije,
tumora i ružnih buđenja nakon.
Uvjetno zaboravljaš situacije,
sve beskorisne datume,
izlječive uspomene.
Nisi ovdje, zato ti i pišem
ovim natprirodnim pismom,
jer jedina si koja razumije
jezike životinja i davnih ptica
donoseći mi vijesti izdaleka.

REBUS

Obojit ću te u crveno, da
zaboraviš strahove. Tebe,
koja svoje brižljive odjevne
predmete još uvijek uništavaš
sastavljajući nepregledan puzzle.
Propusti plodne sate.
Ostavi apstrahiranima stihove, i
sve astrološke teme koje
već tjednima čitaju tvoju bistru
i pametnu poetiku. Potraži konkretan
glagol, jer jedino takav znak zamjenjuje
određenu imenicu, a imenica postaje
sličnost opipljivoj tvari.

SAN

Svakog jutra iznova se ubijam.
Skačem sa zgrade, pijem
solnu kiselinu, gutam tablete
svih oblika. Sive s dodatkom,
bestjelesno žute, uz dosta tekućine
i cjelokupnu im pripadajuću
dramaturgiju, potom pišem.
Moje su pjesme dosadne.
Bave se drugim,
razgovaraju međusobno
i ne galame više,
pričaju o majkama,
o čudnoj ženi u pukotini ogledala
koja me već četvrt sata besprizorno gleda, i
govori da joj objasnim sve što je crno.

OTUĐENJE

O temi koju si znala
čitati na ovim stranicama
više ne kažu ništa,
upućuju te drugamo,
šarenim časopisima
ćudljivim knjigama
kalendarima i mapama
što ih zvjezdoznanci
ljubomorno čuvaju,
a dobronamjerni
prešute.

EPIDEMIJA

Jer sam te ostavio.
U kaputu,
među planinama.
Sjećam se,
zato što te nemam,
pa ti prenosim bol
i ovu tugu,
kao zarazu, sve u jednom,
da dobiješ osjećaje koje si zaboravila.

DLANOM

S obiju strana
u prozne kvadrate
ispisujem bolesti,
pune prebojavam,
one druge, međutim, preskačem,
ne naslanjajući se na tebe, niti
ikakav mlaki zrak
mislim kako iz ove
besubjektne rečenice ponovno
napraviti priču
ili bilo što.

RASPRŠEN

Ne želim ti reći
što sam sanjao
na različitim mjestima, i
zašto
susrećem ljude
koji me odvođe
u sasvim poznatom
ritmu. Nekada me ostavljaju
kao slijepca, povremeno
među prorocima, pa
jutros opet
čitam o tome
kako vrijeme provodim
skupljajući energiju
uz napuštene
zidove.

IZUM

Opet od tvojih ruku
gradim zaklone,
da ne pomisliš kako
nestajem poput pijeska,
jer dok gledam sunce,
u trenutku kada zapravo
ne činim ništa, još uvijek te
spremam kao jezgru
oraha u ljusku, i zatvaram
dogodine.

MAPA

GOLD

Strah me proći
hodnikom što
svijetli, govori mi,
dok od razbijenih
žaruljica slaže
oblike i boje
mozaika
stopljenog
u skriven prostor
omeđen blizinom
tvojih mekih očiju.

VELIKO

Odjednom, kao i ja,
dobiješ komad papira.
Prazan i potpuno neuračunljiv,
bez imalo duhovitosti pokraj.
S njim se poigravaš, postupno
iz njega gradiš prostor, avione,
po njemu prolijevaš kavu, nešto slano.
Pokušavaš ga slomiti, gristi,
natjerati da priča, izvući boju.
Onda ga pravodobno urekneš
i baciš stolu na neodređeno,
toliko neznatno da se okrene,
zgužva ili napravi već
odgođenu kretnju zbog koje
se ne će činiti tako istim.

TAJNA

Napisat ću najljepšu pjesmu,
o ribama i životu koji sam proveo na moru.
Prepunu toplih kiša, krša i gromača
što ispunjavaju ostavljena platna.
Školjke će snivati svoje zaljubljene snove,
o nizanju bisera na tuđim ogrlicama.
U pozadini će odzvanjati glazba.
Prešutjet ću ti sva znanja o navigaciji
i starim jedrenjacima koje čuvam
skriveno u dalekim bocama.
Kažem ti, napisat ću pjesmu o soli,
i vodi iz koje smo pobjegli negdje.
Kao isušeni talog Darwinove
teorije o postancima,
gladni horoskopa, interneta
i drugih jeftinih vradžbina.

SLIKE

Jednog jutra probudit ću se
popularan kao netko tko je
oduvijek htio glumiti
u ovom c/b filmu,
imitiranoj stvarnosti,
ograničen prozirnim linijama
i čvrstim zidovima na kojima već
godinama stoje obješeni tužni
geometrijski kvadrati.

NIZ

Prepolavljam okolinu
u sročno tkivo,
laku i glasnu laž.
Kratka je, kažu, malobrojna,
mogao bih čak iz nje stvoriti
i susretljiv lik, koji
ćeš, iako nepoznat,
a lakosmišljen,
označiti
slikovitim pismom, tom
drevno obvezujućom fotografijom.

BLACK

Mariji

U trenu, njene se oči
otvaraju postajući
najdublja brazda,
ravničarski pejzaž
u kojem se utapam kao
sjene na pučini iščezlog
Panonskog mora.

NEPOVRATNO

Izgubljene osjećaje
umotavam kao Christo,
u naborani papir, kažeš mi,
dok priče iz djetinjstva
slažeš u crtice,
precizne shortstories,
bez obzira na teksturu
izmičući beskrajnim
normama i
uobičajenim odgovorima.

DIJETE

Sanjaš da se nije
dogodilo, kasnije
to pretvaraš u
sliku, meandar sačinjen
ni iz čega, činjenicu da ćeš
iznova
pogledati kroz prozor, i
pritom se sjetiti
prepričavanih detalja o igri
s djedom, u kojoj ti je
večerima prije spavanja
palio mjesec, a mi ga gasili,
praveći u središtu
koncentrične krugove.

POVRŠINA

Izmijenili smo
usporeni krajobraz
modeliranjem
vlastitih tijela.
Sve neravnine i nemiri,
krivotvorine
utkane u mjesto
na kojem ostajemo,
gdje zvuci upozoravaju,
ne mogu izbrisati
amalgam ostavljen
nakon propitivanja drugih
koji su stojeći ovdje
vlažnim prstom
dotaknuli čelo i pitali
te gotovo isto.

IZGUBLJENA FOTOGRAFIJA

Uzalud večeras i ovu pjesmu završavam
stihom o dijelu grada u kojem
više ne stanuješ već samo s balkona
promatraš i osluškuješ kako posvuda padaju
naranče.

IZUMI

PANORAMA

Dok sam pokazivao kako se ove riječi šire u
prostoru stvarajući jedna drugoj oslonac,
svojim si jednostavnim pokretima opet odmotavala
priželjkivane ulice u kojima odmičeš
oslikavajući svibanjsku idilu.

8 1/2

*Zagušeni smo
riječima,
slikama,
zvukovima
koji nemaju razlog
postojanja
koji dolaze niotkuda
i odlaze nikuda.*

SILENCE

U nekom dokumentarcu
na TV-u govore kako
Eskimi u svome jeziku imaju
više od dvadeset riječi za snijeg.
To im omogućava preživljavanje
bez karata i zvijezda,
raznolikih teleskopa.
Ne volim hladnoću i
ne jedem sirovo meso,
ali cijenim Eskime.
Oni u svojim pametnim očima
kao izgubljeni kitovi
skrivaju umjetne jezike
zamrzavajući tišinu.

NEŠTO

Te večeri,
u sumrak,
dogodilo se
i tada sam
na trenutak
pomislio
kako nikada
više ne želim
napisati ni retka
ove pjesme, nego
sasvim jednostavno
na ovome mjestu
staviti točku, pokriti se
preko glave i okrenuti
drugamo.

Ivan Kunštić

Rođen 1977. u Đakovu. Školovao se u Đakovu i Osijeku. Diplomirao je hrvatski jezik i književnost na Filozofskom fakultetu u Osijeku.

Pjesničke radove, mikroeseje i osvrte objavljivao je u *Alephu*, *Quorumu*, *Književnoj riječi*, *Književnoj reviji* i *Zborniku Muzeja Đakovštine*. Nagrađen kao autor najboljeg rukopisa autora do 35 godina na Pjesničkim susretima u Drenovcima 2009., nakon čega mu je 2010. objavljena zbirka pjesama *Kora*. Zastupljen u nekoliko pjesničkih antologija (*Drenovačka antologija hrvatskoga pjesništva*, *Panonizam hrvatskoga pjesništva I i II*), a radom je prisutan i na Međunarodnom intermedijalnom festivalu književnosti *PUnKt* (Osijek, 2021. i 2022.).

Član je Društva hrvatskih književnika i Ogranka Matice hrvatske u Đakovu. Živi i radi u Đakovu.

Objavio: *Kora* (poezija, 2010).

Biblioteka Mali rakun

knjiga 88

Ivan Kunštić**KORA**

drugo, izmijenjeno izdanje

© 2025 Ivan Kunštić

© za elektroničko izdanje: Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, 2025

Izdavač

Društvo za promicanje književnosti
na novim medijima, Zagreb

Za izdavača

Krešimir Pintarić

Glavni urednik

Krešimir Pintarić

Urednik

Tihomir Dunderović

Fotografija

Pixabay / Pexels.com

Objavljeno

13. travnja 2025.

ISBN 978-953-374-349-3 (HTML)

ISBN 978-953-374-350-9 (EPUB bez DRM)

ISBN 978-953-374-351-6 (PDF)

ISBN 978-953-374-352-3 (MOBI)

Prvo izdanje

Općinska narodna knjižnica Drenovci, Drenovci, 2010.

Knjiga je objavljena uz financijsku podršku Zaklade „Kultura nova“, Ministarstva kulture i medija Republike Hrvatske i Grada Zagreba. Mišljenja izražena u ovoj knjizi odražavaju isključivo mišljenja autora i ne izražavaju nužno stajališta ustanova koje pružaju financijsku podršku.